"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ମାୟାରୂପୀ ଶତ୍ରୁ ତୁମ ସାମନାରେ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ-ବୁହତ ସାବଧାନ ରୁହ ଯଦି ଚାଲୁ ଚାଲୁ ମାୟାରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇଗଲ ତେବେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ଲାଗିଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ରାଜଯୋଗୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ପଢିବା ଏବଂ ପଢାଇବା । ଏହା ହିଁ ତୁମର ମୁଖ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ତୁମେମାନେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ଅଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ କୌଣସି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ଶାନ୍ତିରେ ବସି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଅଲଫ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ଏବଂ ବେ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି, ଏହି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ତୁମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଠପଢା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଗୁଡମର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗ୍ କହିପାରିବେ, ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ବାବା ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କର କନେକ୍ସନ୍ ରହିଛି । ନୂଆମାନେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପକ୍କା ନ ହୋଇଛନ୍ତି, କିଛି ନା କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଥିବେ । ଏହା ତ ପାଠପଢା ଅଟେ, ଭଗବାନୁବାଚ ମଧ୍ୟ ଲେଖାହୋଇଛି । ଭଗବାନ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବାବା ଭଲଭାବରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଥା'ନ୍ତି, କାରଣ ସେପଟେ ମାୟାର ପ୍ରଭାବ ରହିଛି । ଏଠାରେ ତ ସେ କଥା ନାହିଁ । ବାବା ତ ଜାଣିଛନ୍ତି — ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜତ୍ୱ ନେଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆପେ ଆପେ ଏଠାକୁ ଆସିଯିବେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଅମୁକ ଚାଲି ନଯାଉ, ତାଙ୍କୁ ଧରି ରଖିବା । ଚାଲିଯିବ ଯଦି ଚାଲିଯାଉ । ଏଠାରେ ତ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରାଯାଉଛି । ବାବା ଏଡପ୍ଟ (ପୋଷ୍ୟ) କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ କିଛି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ହିଁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥାଏ । ପିଲାମାନେ ମା-ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଲାଳସାରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ସାହୁକାରର ସନ୍ତାନ କେବେ ଗରୀବଙ୍କ ପାଖରେ ପୋଷ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି କି! ଏତେ ଧନ ଦୌଲତ ଛାଡି କିପରି ଯିବେ । ସାହୁକାରମାନେ ପୋଷ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ କାହିଁକି ତାଙ୍କର ନ ହେବା । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଲାଳସା ତ ରହିଥାଏ ନା । ଯେତେ ପଢିବେ ସେତେ ଅଧିକ ଲାଳସା ହେବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ବାବା ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆମକୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁଣି ଆଉ ଥରେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବ ଭଳି ପୋଷ୍ୟ କରୁଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କର । ପାଞ୍ଚ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇଥିଲୁ । ତୁମେ ବାସ୍ତବରେ କେତେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଛ । ପ୍ରଜାପିତା ମଧ୍ୟ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେବତା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରୁଛି — ଆମେ ଶୁଦ୍ର ଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବୁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମେ ରାଜ୍ୟ କରିବୁ । ତେବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପୁରା ନିଶ୍ଚୟ ହେଉ ନାହିଁ ସେମାନେ ଏଠାରୁ ଛାଡି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । କାହାର କାହାର ପୂରା ନିଶ୍ଚୟ ନଥିବା କାରଣରୁ ତଳକୁ ଖସିଯାଆନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ମାୟା ରୂପୀ ଶତ୍ରୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡା ହୋଇଛି, ତେଣୁ ନିଜ ଆଡକୁ ଟାଣି ନେଉଛି । ବାବା ବାରମ୍ବାର ପକ୍କା କରାଉଛନ୍ତି -- ପିଲାମାନେ ମାୟାରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ, ନହେଲେ ନିଜ ଭାଗ୍ୟରେ ଡୋର ବାନ୍ଧି ହୋଇଯିବ । ଏକଥା କେବଳ ବାବା ହିଁ ପଚାରି ପାରିବେ ଯେ ଆଗରୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ କେବେ ମିଶିଛ ? ଆଉ କାହାକୁ ଏଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାର ବୁଦ୍ଧି ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଥରେ ଗୀତା ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ଆସି ରାବଣର ଜେଲରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବେହଦର ବାବା ବେହଦର କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାବଣର ପତିତ ରାଜ୍ୟ ଯାହାକି ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ରାବଣର ଦଶଟିମୁଣ୍ଡ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଚାରିଟି ଭୂଜା ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏପରି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନଥା'ନ୍ତି । ଏହା ତ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ଚିହ୍ନ ରୂପେ ଦର୍ଶାଯାଇଥାଏ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଳନା, ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ କୃଷ୍ଣପୁରୀ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ତ ଦୁଇ ହାତ ହିଁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା । ଏହି ଗୀତା ପାଠଶାଳା ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ତିଆରି ହୋଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ଶିବଙ୍କୁ ରୁଦ୍ର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନଯଜ୍ଞ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନା ଶିବଙ୍କର ? ଶିବଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ହିଁ କହିଥା'ନ୍ତି, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଦେବତା କହନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ଶିବ ଓ ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ୟାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ) ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ କହୁଛ ବାପଦାଦା । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଶିବ ଶଙ୍କର । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହାର ଅବିକଳ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି,

ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାଭିରୁ ବ୍ରହ୍ମା ବାହାରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ କେହି ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ହାତରେ ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ସାର କଥା ବସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ନା ବ୍ରହ୍ମା ? ଇଏ ମଧ୍ୟ ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି । ବାକି ଚିତ୍ର ବହୁତ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହାର କିଛି ଯଥାର୍ଥ ନାହିଁ । ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଚିତ୍ର । ମନୁଷ୍ୟ କେହି ୮-୧୦ ଭୂଜାଧାରୀ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ତ କେବଳ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ଚିହ୍ନ ରୂପେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ରାବଣର ଅର୍ଥ କ'ଣ ତାହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି — ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି । ଅଧାକଳ୍ପ ରାମରାଜ୍ୟ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦିନ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଦ୍ୱାରା ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଏହା ତ ଭୁଲ କଥା । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟକଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଅନେକଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଅଥବା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଧଳା ପୋଷାକଧାରୀ ରୂପରେ ହିଁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ବିନ୍ଦୁର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲେ କିଛି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ ତେବେ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ କିଏ ଦେଖିଛନ୍ତି, କେହି ନୁହେଁ । ସିଏ ତ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ନା । ଯିଏ ଯେଉଁ ଭାବନାରେ ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା କରନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ତାହା ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ଅନ୍ୟ ରୂପରେ ଦେଖିବେ ତେବେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଯିବେ । ଯଦି ହନୁମାନଙ୍କ ପୂଜା କରୁଥିବେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ହନୁମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଗଣେଶଙ୍କ ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ଗଣେଶ ହିଁ ଦେଖାଯିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏତିକି ଧନବାନ କରାଇଥିଲି, ତୁମର ହୀରା ନୀଳାର ମହଲ ଥିଲା, ତୁମର ଅସରନ୍ତି ଧନ ଥିଲା, ତୁମେ ସେସବୁ କେମିତି ହରାଇଲ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛ, ଭିକ ମାଗୁଛ । ବାବା ତ କହିପାରିବେ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛେ । ଏହି ଡ୍ରାମା ଅନାଦି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଡ୍ରାମାରେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । କେହି ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଶରୀର ନେଇଥାନ୍ତି, ଏଥିରେ କାନ୍ଦିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବେ କେହି କାନ୍ଦନ୍ତି ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ମୋହଜିତ ହେଉଛ । ମୋହଜିତ ରାଜା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି । ସେଠାରେ ମୋହ ନଥାଏ । ବାବା ଅନେକ ପ୍ରକାର କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ନାମ ରୂପରୁ ଭିନ୍ନ ବୋଲି କହି ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନାମ ରୂପରୁ ଭିନ୍ନ କୌଣସି ଜିନିଷ ହୋଇନଥାଏ । ହେ ଭଗବାନ, ଓ ଗଡ୍ ଫାଦର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ତାଙ୍କର ନାମ ଏବଂ ରୂପ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି । ଲିଙ୍ଗକୁ ଶିବ ପରମାତ୍ମା, ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସିଏ ତ ବାବା ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ତେବେ ସେହି ବାବାଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ପିଲାମାନେ ବି ଥିବେ ନା । ନିରାକାର ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନିରାକାର ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ବାବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲେ ତାଙ୍କୁ କହିବେ ଶିବବାବା ପୁଣି ଘରେ ଆସି ବାପାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବା କହନ୍ତି । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଶିବବାବା କାହିଁକି କହୁଛୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଏବେ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢାକୁ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷରରେ ପଢାଉଛନ୍ତି — ଅଲଫ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା, ବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବର୍ସା (ସମ୍ପତ୍ତି) । ଅଲଫକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବେ (ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସମ୍ପତ୍ତି) ତୁମର । ଏହା ବହୁତ ବଡ ପରୀକ୍ଷା ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ବଡ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କଲେ ପ୍ରଥମ ପାଠପଢା କ'ଣ ସବୁ ମନେ ରହିଥାଏ । ପାଠପଢି ଶେଷରେ ସବୁ ସାରାଂଶ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଯାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଅଟେ । ତୁମେ ପାଠ ପଢି ପଢି ଆସୁଛ । ଶେଷରେ ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଦେହର ଅଭିମାନ ତୁଟିଯିବ । ଏହି ମନମନାଭବର ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲେ ଶେଷ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବା ଓ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମନେ ରହିବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା ଏବଂ କେତେ ସହଜ କଥା । ଏବେ ଦେଖ ଲୌକିକ ପାଠରେ କ'ଣ ସବୁ ପଢୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ରାଜା ସେପରି ସେ ନିଜର ନୀତି ନିୟମ ପ୍ରଚଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ମାଣ, ସେର, ପାଏର ହିସାବ ଚାଲୁଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ କିଲୋ ଗ୍ରାମ ଆଦି କ'ଣ ସବୁ ବାହାରିଗଲାଣି । କେତେ ଅଲଗା-ଅଲଗା ପ୍ରଦେଶ ହୋଇଗଲାଣି । ଦିଲ୍ଲୀରେ ଯେଉଁ ଜିନିଷର ସେର ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କାର, ବମ୍ବେରେ ତାହା ଦୁଇଟଙ୍କାରେ ମିଳିବ, କାରଣ ପ୍ରାନ୍ତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିଜର ପ୍ରାନ୍ତକୁ କ'ଣ ଭୋକରେ ମାରିବି । କେତେ ଝଗଡା ଆଦି ହେଉଛି । କେତେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହେଉଛି ।

ଭାରତ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲା ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ କାଙ୍ଗାଳ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । କୁହାଯାଏ ହୀରା ଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମ କଉଡି ବଦଳରେ ହରାଇଲ... ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କଉଡି ପଛରେ କାହିଁକି ଧାଉଁଛ । ଏବେ ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ, ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଡାକୁଛ ମଧ୍ୟ — ହେ ପତିତପାବନ ଆସ, ପାବନ କରାଅ । ତେବେ ଏଥିରୁ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଆଗରୁ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ମୁଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନ କରାଇବି ତେବେ ପତିତ ଦୁନିଆର ନିଶ୍ଚିତ ବିନାଶ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ଏହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଦେଖାଯାଇଛି ଯାହାକି ଏହି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞରୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଉଛି । ଡ୍ରାମାରେ ତ ଏହି ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲା । ଦେଖିଲେ ଏତେ ବଡ ରାଜ୍ୟ ପଦ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ବହୁତ ଖୁସି ହେବାରେ ଲାଗିଲେ, ପୁଣି ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ କରାଇଲେ । ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ । ଏହା ଗୀତାର ଅକ୍ଷର ଅଟେ । କିଛି କିଛି ଅକ୍ଷର ଗୀତାରେ ଠିକ୍ ଅଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ଏବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି, ଯାହା ପୁଣି ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି । କାହାରିକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କିଛି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ଜନସଂଖ୍ୟା କେତେ କମ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖ କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ଦରକାର । ତେଣୁ ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଦରକାର । ମହାଭାରତ ଲଢେଇର ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା ଅଛି । ତେବେ

ନିଶ୍ଚିତ ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ଥିବେ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ଶିବବାବା କ'ଣ ଆସି କରିଛନ୍ତି ? ତାହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଗୀତା ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ରାଜ୍ୟପଦ ମିଳୁଛି । ଗୀତାକୁ ମାତା ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛ ଏଥିପାଇଁ ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଛି — କୃଷ୍ଣ ଗୀତା ଶୁଣାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନିଜେ ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ରାଜଯୋଗ ଶିଖି ଏହିପରି ହେଉଛନ୍ତି, କାଲି ପୁଣି ସିଏ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରୂପରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କ ବଦଳରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହା ନିଜ ଭିତରେ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ କରିଦିଅ, କେହି ଯେପରି କୌଣସି ଓଲଟା ସିଧା କଥା ଶୁଣାଇ ତୁମକୁ ସଂଶୟରେ ପକାଇ ନଦିଅନ୍ତୁ । ଏହିଭଳି ବହୁତ କଥା କହୁଛନ୍ତି — ବିକାର ବିନା ସୃଷ୍ଟି କେମିତି ଚାଲିବ ? ଏହା କେମିତି ହେବ ? ଆରେ, ତୁମେ ନିଜେ କହୁଛ — ତାହା ଅହିଂସକ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ଦେବତାମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲେ ବୋଲି କହୁଛ, ପୁଣି ବିକାରର କଥା କେମିତି ହେବ ? ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ତେବେ ଏପରି ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ନ ପକାଇବା ? ଏହା ପତିତ ଦୁନିଆ । କୁମ୍ଭମେଳାରେ କେତେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଲୋକ ଯାଆନ୍ତି । ଏବେ କହୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ଏକ ନଦୀ ଗୁପ୍ତ ଅଛି । କ'ଣ ନଦୀ କେବେ ଗୁପ୍ତ ହୋଇପାରିବ ? ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଗଉମୁଖ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଗଙ୍ଗାନଦୀ ଏଠାକୁ ଆସୁଛି । ଆରେ, ଗଙ୍ଗା ନିଜର ରାସ୍ତା ନେଇ ସମୁଦ୍ରକୁ ଯିବ ନା ଏଠାକୁ ତୁମ ପାଖକୁ ପାହାଡ ଉପରକୁ ଆସିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ପୁଣି ବୈରାଗ୍ୟ । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ହଦର ବୈରାଗ୍ୟ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ହେଉଛି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସେକଥା ନାହିଁ । ତୁମେ ବୁଦ୍ଧିରୁ ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ । ତୁମ ରାଜଯୋଗୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ପଢିବା ଓ ଅନ୍ୟକୁ ପଢାଇବା । ତେବେ ରାଜଯୋଗ କୌଣସି ଜଙ୍ଗଲରେ କଣ ଶିଖାଯାଇଥାଏ, ଏହା ବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ଏହାର ଶାଖାମାନ (ସେବାକେନ୍ଦ୍ର) ଖୋଲି ଚାଲିଛି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ପାଠପଢିଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣ-ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କ'ଣ ଏକୁଟିଆ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିଖାଇବେ । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ପାଣ୍ଡବ ସରକାର । ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ଅଛ । ଏଠାରେ ତୁମେ କେତେ ଶାନ୍ତିରେ ବସିଛ, ବାହାରେ ତ ବହୁତ ହଙ୍ଗାମା ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ଦାନ ଦେଇ ଦିଅ ତେବେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ । ମୋର ହୁଅ, ତେବେ ତୁମର ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେବି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେମାନେ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛୁ, ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ଏବେ ନିଆଁ ଲାଗିବାର ଅଛି । ପିଲାମାନେ ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ବହୁତ କମ ଏଥିପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଲାଗିଗଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୂରା ଅଧିକାର ନେବା ପାଇଁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । କେବେ ବି ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ ।

(୨) କୌଣସି ଓଲଟା-ସିଧା କଥା ଶୁଣି ସଂଶୟରେ ଆସିବାର ନାହିଁ । ଟିକିଏ ବି ନିଶ୍ଚୟରେ ହଲଚଲ୍ ହେବାର ନାହିଁ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ନିଆଁ ଲାଗିବାକୁ ଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଏହାଠାରୁ ତୁଟେଇ ଦେବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ସମସ୍ୟା ଗୁଡିକୁ ସମାଧାନ ରୂପରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣୀ ହୁଅ ।

ମୁଁ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣୀ ଅଟେ — ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାବନା, ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାମନାର ସଂସ୍କାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କର । ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂସ୍କାର ଆଗରେ ସାଧାରଣ ଏବଂ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସଂସ୍କାର ଗୁଡିକ ଆପେ ଆପେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସମସ୍ୟା ଗୁଡିକ ସମାଧାନ ରୂପରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଆଉ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ବିଜୟୀ ହେବାର ସଂସ୍କାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କର । ଏବେ ନିଜର ସବୁ କିଛି ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦିଅ ତେବେ ମେହେନତ କରିବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ୟା ଭିତରକୁ ଯିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଦାନ ଦିଅ, ବରଦାନ ଦିଅ ତେବେ ନିଜର ଗ୍ରହଣ ଆପେ ଆପେ ଛାଡିଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- କାହାର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଜେ ଗୁଣ ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ଗୁଣକୁ ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କର ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****